

Lynn Grabhorn

Viata nu
asteapta...

TREZEȘTE-TE!

Uimitoarea putere
a sentimentelor

EDITURA AMALTEA

CUPRINS

Introducere	9
Capitolul 1	
Cum am ajuns într-o asemenea mizerie	11
Capitolul 2	
Geniul nostru magic	35
Capitolul 3	
Nu, nu, nu asta!	55
Capitolul 4	
Da, da! Asta, asta și asta!	81
Capitolul 5	
La naiba cu toate condițiile!	105
Capitolul 6	
Ia te uită, chiar simt!	123
Capitolul 7	
Forța ESTE cu tine	145
Capitolul 8	
Bani! Bani! Bani!	165
Capitolul 9	
Relațiile și alte comori	187
Capitolul 10	
Un trup viu, un trup mort	209
Capitolul 11	
Starea ta de bine	229
Capitolul 12	
Treizeci de zile până la marea descoperire	247
Anexă	275
Despre autoare	277

Introducere

Timp de mai bine de un deceniu, pasiunea mea a fost o mare călătorie spirituală în ceea ce eu numesc „fizica gândurilor“, către capătul unei cunoașteri profunde a unui subiect oarecum scandalos, ce ne poate ajuta pe toți – și pe mine în mod special – să obținem cât mai mult de la viață.

Studiile pe care le-am făcut m-au purtat pretutindeni, de la profesori de fizică la aprofundarea științelor ezoterice, de la medicina clasică la aproape orice aspect de pe parcurs, până în punctul în care am decis că mă pot numi un expert pe acest subiect. Singura problemă era că, și cu aceste informații, și fără ele, nu reușeam „să obțin mai mult de la viață“, ceea ce începuse să mă enerveze. Ceva lipsea, dar nu puteam spune exact ce anume.

În mod firesc, cu toate cunoștințele mele referitoare la acest subiect, în momentul în care am intrat în contact cu unele informații noi, dar oarecum provinciale, pe care mi le-a dat o familie de profesori care nu aveau nici o legătură cu știința și cu literele, primul impuls a fost acela să nu le dau crezare, din cauza simplității extreme a ceea ce eu consideram a fi un subiect mai degrabă formidabil. Așa că a fost mai mult decât uimitor faptul că am fost de acord să analizez acest nonsens pe care un prieten bine intenționat mi l-a aruncat fără grație direct în față.

Și iată-mă! Aici sunt, acest învățăcel al gândurilor – și al magnetismului acestora, al elementelor determinante, al frecvențelor lor, al relației cu emoțiile, al efectului pe care îl au asupra experiențelor noastre etc. – și acești tipi care mi-au oferit cu nonșalanță, în cea mai simplă formă posibilă, piesele lipsă referitoare la obstacolele vieții despre care începusem să cred că nu există. Un

Viața nu așteaptă... trezește-te!

fel de: „Aaa, pardon, doamnă, se poate ca asta să fie ceea ce căutați?”.

Așa că am aprofundat aceste informații (timp de câteva sute de ore) și, după două săptămâni eram uimită, după o lună rămăsesem cu gura căscată și după nouăzeci de zile făcusem o asemenea schimbare în propria mea viață încât am spus: „Asta este! O să scriu și eu despre ceea ce am învățat, astfel ca și restul lumii să aibă de câștigat alături de mine!”.

Acum îți garantez că există probabil cam opt milioane și jumătate de cărți referitoare la acest subiect extrem de dezbătut, despre cum să obții mai mult de la propria ta viață, dar cel mai bizar aspect, apropo de aceste principii mai puțin cunoscute, este că (a) nu sunt complicate, (b) funcționează rapid și (c) sunt garantate.

Așadar, cu propriile mele cuvinte prozaice și în stilul meu personal, am reiterat aici o serie de învățături simple și profunde primite din partea familiei Hicks din Texas*, condimentate cu punctele personale de vedere, cu propriile observații și experiențe prin care am trecut în ultimii ani și amestecate cu ani întregi de studiu. Îți ofer deschis produsul finit – acea verigă lipsă din viață, necunoscută niciodată de umanitate, ceea ce înseamnă că eu însămi am făcut aceste lucruri... și încă le mai fac... și nu mă voi opri niciodată... fiindcă, la naiba, funcționează!

Lynn Grabhorn

* PO Box 690070, San Antonio, TX 78269

Cum am ajuns într-o asemenea mizerie

Cum obținem ceea ce avem în viață? De ce unele persoane par să aibă totul, în timp ce altele suferă atât de mult? De ce întâmpini pe drum tot felul de obstacole? De ce micuțul acela a trebuit să moară atât de tânăr? Cum se face că tipul ăla a fost promovat și tu nu? De ce nu poate toată lumea să fie prosperă, să se bucure și să trăiască în condiții de siguranță?

În încercarea noastră neconținută de a ne găsi fericirea în viață, devorăm la nesfârșit cărți de gândire pozitivă. Dar dacă aceste cărți ar deține cu adevărat secretul unei vieți pline de abundență și de bucurie, de ce continuăm să cumpărăm altele noi? Sigur, există câteva care au reușit totuși să pară că ne oferă în mică măsură cheia către o „viață mai bună“, dar în realitate nu s-a întâmplat așa; viețile noastre nu s-au schimbat foarte mult. „Poate nu am nimerit eu cartea care trebuie“, te gândești. „Ia să mai încerc una“. Sau o altă religie. Sau un tip diferit de meditație. Sau un alt profesor, psihiatru, doctor sau relație.

Căutăm pretutindeni mijloace de a ne elibera de stresul vieții de zi cu zi și, cu toate acestea, cei mai mulți dintre noi încă mai caută. Cum e posibil? Cum se face că nu am învățat niciodată simplul secret al unei vieți mai bune, indiferent ce reprezintă ea pentru noi? Cum se face că încă mai continuăm să încercăm ca

nebunii să obținem ceea ce vrem, în condițiile în care cheia îndeplinirii celor mai intime dorințe este la fel de elementară ca și viața?

Dacă încă mai ești de părere că lucrurile vin la tine în urma norocului sau a ghinionului, sau din întâmplare, sau în urma unei coincidențe, sau că te străduiești cât mai mult să treci de anumite ziduri, atunci e timpul să înțelegi cu adevărat cum stau lucrurile. Lucrarea de față poate fi periculoasă pentru starea ta de nemulțumire.

Jessie - jucătorul cu lovitură puternică

În urmă cu mai mulți ani, cu mult înainte să aud măcar de Legea Atracției, prietena mea, Mindy, a insistat să mergem împreună la un meci din Liga Mică. Băiatul ei juca pe post de fundaș dreapta, dar nu acesta era motivul pentru care voia să mergem acolo.

Mulțimea venită acolo în weekend m-a surprins. Ai fi crezut că însuși celebrul jucător Babe Ruth se reîncarnase pentru o apariție-surpriză. Însă indiferent câte întrebări i-am pus, Mindy nu mi-a dat mai multe detalii. Așa că, într-un final, am însoțit-o.

La un moment dat, fiului ei i-a venit rândul să lovească. Echipa lui reușise două lovituri la bază, dar nici un home run, iar mulțimea era extrem de agitată. Doi micuți, destul de puternici însă, au ieșit pe platou și au lovit prompt, grație minunatului aruncător al echipei. Acum venise rândul lui Jessie, iar încurajările se auzeau din toate părțile. Din partea susținătorilor ambelor echipe.

Jessie era mic, realmente mărunțel. Bâta părea mai mare ca el. A pășit pe platou cu o încredere lipsită de orice element ceremonios și a lovit prima minge atât de departe, încât nu a mai fost găsită. Eram uimită, mulțimea se înfierbântase, iar Mindy s-a uitat înspre mine și mi-a făcut cu ochiul.

Scenariul care la prima vedere părea imposibil s-a repetat de încă patru ori. Micuțul Jessie, care avea lovitura atât de puternică,

era o adevărată senzație, un fenomen în carne și oase. Și, date fiind cercetările pe care le făcusem referitor la fizica manifestării, cu siguranță că voiam să aflu ce îl mână de la spate pe micuțul nostru – iar Mindy știa că îmi doresc acest lucru.

După ce majoritatea spectatorilor plecaseră, mi-am făcut drum până la el și l-am întrebat dacă putem sta de vorbă câteva minute. Când am ajuns în partea de sus a tribunei, i-am spus: „Jessie, cum faci asta? Cum dai atâtea lovituri bune una după alta?”.

„Nu știi”, mi-a oferit el o explicație inocentă, făcând cu mâna unor colegi. „De fiecare dată când iau bâta în mână, simt că trebuie să mă conectez cu ea – și asta și fac”.

Deși pe vremea aceea nu știam încă, Jessie tocmai îmi descriesese principiul fundamental al manifestării cunoscute sub denumirea de Legea Atracției – cea care ne definește fiecare moment al zilei.

În prezent, Jessie trăiește pe picior mare, are o soție încântătoare, doi copii minunați, o casă plină de obiecte luate de peste tot din lume unde a călătorit și un computer cu care face sume impresionante de bani din administrarea propriilor investiții. Nu a îmbrățișat cariera de jucător de baseball fiindcă își dorise să fie propriul șef și să dispună de timpul lui așa cum își dorea. Cum ajunsese atunci să aibă succes? În același fel în care lovea mingea: prin intermediul sentimentelor. Nu al gândurilor, ci al *sentimentelooooor!*

„Condiția umană” - sub nici o formă

Nu ți s-a părut niciodată extrem de bizar faptul că viețile noastre sunt atât de dure, deși suntem străluciți? Iată-ne, această specie foarte, foarte inteligentă, care poate diviza atomul, să zboare pe Lună și să creeze desenele animate cu familia Flintstone, care ne învârtim de colo-colo aruncându-ne în aer, suferind de atacuri de cord sau înfometându-ne până la moarte. Nu are nici un sens. Cum am ajuns în această mizerie? Sau este vorba doar despre așa-zisa condiție umană?

Totul a început într-o epocă foarte îndepărtată, cu primele declarații neadevărate ale celor care doreau puterea și care au proclamat că viețile noastre se învârt în jurul lor, rezultatul fiind niște circumstanțe asupra cărora nu avem nici un control, inclusiv faptul că suntem dominați de alții. Fiindcă toată lumea a fost convinsă de asta din cele mai vechi timpuri, așa gândim și noi astăzi.

Și, astfel, așa cum au făcut părinții noștri înaintea noastră și ai lor înainte de ei, până în urmă cu Dumnezeu știe câți ani, ne-am luptat, ne-am lovit, ne-am încordat, ne-am făcut griji și am murit din cauza unor probleme inutile pentru viața noastră de zi cu zi. Credeam că este vorba despre condiția umană, o parte din problemele nefericite pe care am ajuns să le numim realitate.

Condiția umană este însă un mit. Și astfel, din acest punct de vedere, este ceea ce noi numim realitate.

Adevărul este că, în starea noastră obișnuită de zi cu zi, avem abilitatea sacră de a ne manevra acest lucru numit „viață” și să fim exact așa cum ne dorim. *Oricum!* Absolut orice. De la o familie fericită și până la un avocat cu o cotă excelentă.

Așa că de ce milioanele de cărți referitoare la modul în care putem avea totul, la cum să gândim corect și cum să ne îmbogățim, la cum să ne vizualizăm drumul către succes și la cum să stăpânim puterea gândirii pozitive nu ne-au arătat cum să ieșim din această dezordine? Foarte simplu! Fiecare dintre aceste cărți au trecut cu vederea cel mai important element din toate timpurile, care ne afectează viața și traiul de zi cu zi:

Creăm în urma sentimentelor, nu a gândurilor!

Da, este corect. Ajungem așa cum ne dorim în urma modului în care simțim, nu încercând să punem lucrurile la locul lor sau să ne controlăm propriile minți. Fiecare accident de mașină, o promovare la locul de muncă, o dragoste mare sau irosită, un cont bancar gol sau unul mare – toate acestea ajung la noi prin intermediul uneia dintre cele mai elementare legi ale fizicii:

asemănarea atrage asemănare. Și, de vreme ce majoritatea dintre noi nu ne-am aprins foarte tare în legătură cu ceea ce am obținut de la viața noastră, am devenit deosebit de înzestrați în a atrage o abundență de circumstanțe nedorite.

Îți dorești o mașină nouă? O vei obține! Vrei să lucrezi cu succes pe cont propriu? Așa va fi! Vrei să închei o anumită afacere? Să faci mai mulți bani? Să ai o relație frumoasă cu partenerul? Să trăiești fără teamă? Să ai o viață spirituală împlinită? Să fii sănătos, liber și independent? Așa se va întâmpla, *dacă știi cum să simți.*

Legea Atracției – plăcerea atrage plăcerea – este absolută (și nu are nici o legătură cu personalitatea). Nimeni nu trăiește în afara acestei legi, fiindcă este legea care guvernează universul. De aceea, până de curând, nu ne-am dat seama că legea se aplică și în cazul nostru. Este legea din spatele succesului sau al eșecului. Este cea care cauzează accidentele minore sau nenorocirile. Este cea care ne conduce fiecare moment al vieții conștiente.

Așa că, dacă vrem să ne schimbăm viețile, să fim mai bogați, mai sănătoși, mai în siguranță sau mai fericiți, va trebui doar să învățăm pașii simpli de manipulare a propriilor „sentimente”, după care în fața noastră se va deschide o lume nouă, plină de oportunități.

Am fost învățați invers

Cei mai mulți dintre noi habar nu avem cum am obținut ceea ce am obținut în viață. Mai întâi le toate, există acea listă cuprinzătoare de lucruri pe care ni le dorim, pe care nu le vom avea niciodată sau pe care nici măcar nu mai sperăm să le avem. Apoi mai există încă o listă, și mai lungă, cu lucrurile pe care nu le vrem, dar pe care se pare că le obținem cu o regularitate descurajantă. Nimeni nu trebuie învinovățit pentru aceste eșecuri repetate. Am fost învățați pur și simplu să gândim invers.

Probabil că cel mai distructiv lucru pe care l-am învățat este acela că viața a apărut în urma unor serii de circumstanțe care ne-au fost servite pe acel platou gigantic numit Noroc sau Soartă, începând întotdeauna cu părinții care ne-au născut sau cu mediul în care am fost crescuți. Dacă ne-am născut bogați, am tras mâna norocoasă. Dacă ne-am născut săraci, lupta pentru supraviețuire este destinul nostru obișnuit. Dacă ne găsim fericirea, am fost atinși de bagheta magică a Zânei Norocului. Dacă vreun bețiv idiot intră în noi pe autostradă, de vină a fost soarta potrivnică.

Am fost învățați că avem de câștigat doar dacă muncim, că acțiunea este cuvântul magic. Fă asta și fă și cealaltă! Muncește, muncește, muncește, străduiește-te, transpiră, extenuază-te și, dacă ai puțin noroc, s-ar putea să scoți capul la suprafață.

Am fost învățați de cei mai în vârstă să fim precauți și atenți. „Nu te urca în copac, iubitele, căci altfel o să cazi“. „Nu te îmbrăca cu haina asta caraghioasă, fiindcă or să râdă ceilalți de tine“. „Nu uita să încui ușa, fiindcă vei fi călcat de hoți“. Ne transformăm într-o specie atât de defensivă încât întreaga noastră viață se învâрте în jurul unor convingeri pline de temeri: „Fii atent!“, „Fii precaut!“, „Fii în siguranță!“. Doamne ferește să lăsăm vreodată garda jos.

Însă cel mai mare obstacol care ne împiedică să ne atingem potențialul maxim vine din copilărie, când am fost învățați că ne uităm după tot ceea ce este greșit – după absolut tot! La serviciu, la mașină, la relații, la haine, la cum arătăm, la starea de sănătate, la autostrăzi, la planetă, la soartă, la distracție, la copii, la guvern, chiar și la prieteni. Cu toate acestea, cea mai mare parte a oamenilor nu pot spune cu exactitate ce anume e corect și ce e greșit, așa că ne războim, facem greve și demonstrații, după care emitem legi și mergem la psihiatri.

„Asta-i viața“, îți vei spune. „Trebuie să o luăm ca atare, cu bune și cu rele, cu sușuri și coborâșuri. Trebuie să fim în gardă, să muncim din greu, să facem lucrurile așa cum trebuie, să fim atenți și să sperăm că vom mai avea și pauze. Da, așa e viața“.

Nu, nu și NU! Viața reală nu este așa și e timpul să ne confruntăm cu ceea ce facem în prezent ca să creăm ceea ce avem în lumea noastră, conturile bancare goale sau, dimpotrivă, pline, joburile noastre satisfăcătoare sau plictisitoare, soarta noastră bună sau rea și orice altceva din această zonă pe care o numim cu nonșalanță realitate.

Cum să facem acest lucru? Să nu râzi, dar totul vine din...
modul în care vibram!

Ia uite, mami, vibrez!

Totul în această lume este compus din energie: tu, eu, piatra, masa sau iarba. Și fiindcă energia înseamnă, de fapt, vibrație, rezultă că tot ceea ce există vibrează. Totul! Inclusiv tu și cu mine!

Fizicienii din zilele noastre au ajuns într-un final la concluzia că energia și materia sunt unul și același lucru, ceea ce ne aduce de unde am pornit: totul vibrează, fiindcă totul – indiferent că poți vedea sau nu – este energie. Energie pură, pulsantă, care curge.

Dar chiar dacă există o singură energie, ea vibrează diferit. La fel ca sunetul care izvorăște dintr-un instrument muzical, o anumită energie vibrează mai repede (de exemplu, notele înalte), de la frecvențe mai mari, iar alta mai încet (ca în cazul notelor joase), din frecvențe mai scăzute. Cu toate acestea, spre deosebire de tonurile unui instrument muzical, energia care izvorăște din noi provine din propriile noastre emoții aduse la maximum, pentru a crea tipare de valuri *electromagnetice* maxime de energie, care ne transformă în niște puternici magneți ambulanzii – dar volatili.

Foarte frumos, dar ce importanță are? Ei bine, dacă vrei să știi de ce anume te-ai străduit atât de mult în viață, are importanță. Dacă vrei să știi cum să îți schimbi viața astfel încât să fie așa cum ți-ai dorit întotdeauna, trebuie să ai mai multă grijă de tine,

fiindcă vibrațiile electromagnetice pe care le trimiți în fiecare secundă a vieții tale sunt cele care ți-au adus – și continuă să îți aducă – tot ceea ce ai în viață – mare sau mic, bun sau rău. Tot! *Fără excepție.*

Fără comisioane

Centrul Californiei este o adevărată Mecca pentru cei cărora le place să vândă terenuri. Ferme de animale, podgorii, stațiuni, cartiere rezidențiale, ferme de vaci de lapte, zone în care să locuiască anumite comunități; dacă ai cunoștințele necesare și răbdarea să închei asemenea afaceri, în care toate părțile să dorească să semneze, poți face o adevărată avere din uriașele comisioane aferente.

Tom era o cunoștință de-a mea care făcea acest lucru în mod regulat. Era broker imobiliar și avea în jur de 45 de ani (suntem cam de aceeași vârstă), fiind un profesionist cunoscut în domeniul vânzării terenurilor comerciale.

Tocmai vândusem o afacere pe care o avusesem în Los Angeles și mă mutasem pe coasta centrală, fără să știu ce voi face în continuare, asta până să îl întâlnesc pe Tom. În câteva luni îmi luasem licența de agent imobiliar și îmi începusem ucenicia, sub tutelajul abil al lui Tom, la agenția lui, foarte cunoscută în zonă. Dat fiind că vânzările pe care urmam să le fac aveau să umple atât buzunarele lui, cât și pe ale mele, și-a făcut timp să mă învețe bine. Am stat ore la rând să comparăm recoltele de struguri, testele de sol și potențialele randamente ale diferitelor tipuri de teren care ar fi fost capabile să susțină un anumit număr de animale. Să luăm în considerare faptul că cel mai aproape de o vacă fusesem în supermarket, atunci când cumpărasem lapte sau carne și că, deși mai demult fusesem o băutoare înrăită, știam foarte puține despre vinuri; toate acele informații căpătate mi se păreau fascinante.

Tom a lucrat alături de mine câteva luni înainte să mă lase pe cont propriu. În timp ce învățam totul despre această lume nouă,

îmi făcusem planul să vând terenuri din centrul Californiei cumpărătorilor din afară. După ce am terminat prima fază a uceniciei, mi-am înființat o agenție imobiliară în Western Lands, SUA, cu un concept de marketing atât de tare încât mă întrebam de ce nu se mai gândise și altcineva la el înaintea mea.

Aici am făcut prima greșală. Planul meu era atât de simplu, atât de bun și atât de indicat să poată genera vânzări uriașe, încât știam că trebuie să fie ceva în neregulă cu el. Era prea bun. Totul se întâmplase mult prea repede. Cineva putea să mi-l fure. De fapt, era atât de bun, încât mi-era teamă.

Într-un final, a venit și ziua cea mare. Am prezentat primul meu teren – o fermă mare cu vedere la magnifica zonă de coastă din Big Sur, California. Nu numai că prețul depășea câteva milioane, dar comisionul urma să fie mai mare decât câștigasem eu în întreaga mea viață. În câteva săptămâni, cumpărătorul și vânzătorul s-au pus de acord. Aveam o vânzare și am intrat imediat în panică.

Tom era mulțumit. De altfel, toată lumea era satisfăcută, numai eu eram înspăimântată. Și cu cât se apropia mai mult ziua semnării contractului, cu atât deveneam mai paranoică. Era prea frumos să fie adevărat, prea ușor, prea incredibil. Stomacul meu scotea niște zgomote de parcă ar fi fost o mașină de spălat stricată.

Tom îmi potolea temerile, spunându-mi cât de mândru este de mine, dar și că nu avusese niciodată o afacere atât de curată și de lipsită de complicații. Eu eram însă un pachet de nervi. Era mult prea ireal, nu avea cum să se materializeze. Și nu s-a materializat! În *ziua* în care se apropia marea vânzare, cumpărătorul a găsit o chichiță legală ca să se retragă. Cele mai mari temeri ale mele se adeveriseră.

A mai trecut ceva vreme până când i-am spus în final lui Tom că nu mai pot face față presiunii și stresului acestor vânzări finalizate în urma cărora se puteau câștiga comisioane uriașe, vânzări ce păreau chiar aproape de final, dar care nu se materializau niciodată. Tot ceea ce mi-a putut spune a fost: „Draga

mea, tu strici totul cu frica ta. Îi poți simți pe clienți gata să ajungă la un acord, să simți că mai au puțin și își dau mâna și că poți sărbători victoria. Trebuie să fii convinsă că va funcționa, dragă, fiindcă altfel – crede-mă – nu se va întâmpla așa. Dacă tu simți că nu se va materializa, atunci nu se va materializa”.

Habar nu aveam despre ce vorbește. După ce prima afacere a căzut, am început să citesc o mulțime de bestseller-uri despre gândirea pozitivă și despre îmbogățirea rapidă. Dar în momentul în care încă două vânzări s-au oprit chiar înainte de finalizare, am decis că acest tărâm al fanteziilor nu este pentru mine, așa că am optat să deschid o companie ipotecară, care implica mult mai puține temeri.

Abia după câțiva ani, când am ajuns într-un final să mă implic în Legea Atracției, mi-am dat seama ce voia să spună Tom. Fără să aibă habar de ceea ce face, învățase să își direcționeze energia în propriul său avantaj. Știa instinctiv că o afacere încheiată înseamnă mult mai mult decât să gândești la scară mare, pozitiv sau să semnezi contracte bune. Tom, ca și Jessie, de altfel, știau cumva că trebuie să îți *simți* dorințele pentru ca ele să se materializeze.

Diapazonul și Legea Atracției

Prin anii '30, doi tipi din Orient încercau să demonstreze că gândurile sunt lucruri reale și că diferitele tipuri de gânduri creează diferite tipuri de vibrații. Astfel că s-au decis să vadă dacă pot fotografia, de fapt, vibrațiile gândurilor. Și – ce minune! – au reușit un experiment care a fost repetat de mai multe ori după aceea¹.

Dar, în același timp, au dovedit ceva probabil și mai important. Au descoperit că, cu cât gânditorul/transmițătorul își încarcă gândurile cu mai multe emoții, cu atât mai clară este într-un final imaginea. Aceste două persoane au fost, se pare, primele care au

¹From *Enigma to Science*, de George W. Meek, 1977, Samuel Weiser, Inc., PO Box 612, York Beach, Maine 03910.

dovedit că există o energie magnetică atașată propriilor noastre gânduri, dar și că gândurile sunt impulsionate de emoțiile noastre. Le-a scăpat totuși faptul că, din cauză că valurile vibraționale (emoțiile) pe care le transmitem sunt încărcate magnetic, suntem literalmente niște magneți ambulănți, atrăgând constant în lumea noastră orice se întâmplă să fie pe aceeași lungime de undă sau frecvență.

De exemplu, atunci când ne simțim bine și suntem plini de bucurie și de recunoștință, emoțiile noastre trimit în exterior vibrații de frecvență mare care vor atrage înapoi spre noi, asemenea unui magnet, doar lucrurile bune, și anume orice care are aceeași frecvență vibratorie înaltă, asemănătoare cu cea pe care o transmitem noi înșine. Plăcerea atrage plăcere.

Pe de altă parte, atunci când experimentăm ceva care numai bucurie *nu este*, de exemplu teamă, îngrijorare, vină sau chiar o temere simplă, aceste emoții transmit vibrații de frecvență joasă. De vreme ce vibrațiile de frecvență joasă au un magnetism la fel de mare ca frecvențele mari, vor atrage înapoi spre noi doar lucrurile rele, adică orice altceva de aceeași frecvență joasă, care ne va face să ne simțim (și să vibrăm) la fel cu ceea ce transmitem. Neplăcerea atrage neplăcere; întotdeauna există o potrivire vibrațională.

Așa că, indiferent dacă este vorba despre o bucurie vibrațională înaltă sau despre o temere vibrațională joasă, ceea ce oferim la un moment dat din punct de vedere vibrațional, același lucru atragem spre noi. Suntem inițiatorii vibrațiilor și, prin urmare, și ai magnetismului, respectiv ai cauzei. Fie că ne place sau nu, noi le creăm pe toate. Se poate să fim făcuți din carne și oase, dar mai întâi de toate suntem energie – o energie magnetică! Ceea ce ne transformă în niște magneți vii, care respiră. (Nu-i așa că îți place? Te poți gândi că ești președintele unei companii din topul Fortune 500, sau mamă și soție, sau cel mai bun din clasă, sau mecanic de avion, dar în realitate ești pur și simplu un magnet ambulant! Ah, cât de puține știi!)

Indiferent cât de nebunesc sună, chiar este momentul să fim conștienți de faptul că suntem ființe electromagnetice care se învârt de colo-colo și care au capacitatea de a atrage ca un magnet în propria lume orice lucru pe care îl dorim, controlându-ne pur și simplu *sentimentele* care izvorăsc din propriile noastre gânduri.

Fiindcă existăm pe această planetă într-un câmp de frecvență predominant joasă de energie, născută din peste șase miliarde de oameni care vibrează mai degrabă sentimente de stres și de teamă decât de bucurie, suntem atrași în mod involuntar în aceste vibrații și reacționăm la ele. Ceea ce înseamnă că până când nu învățăm în mod conștient să depășim frecvențele joase în care trăim în mod constant, vom continua să avem rezultate neplăcute, zi după zi. Este ca și cum, după ce înotăm în apă sărată, dacă nu ne curățăm reziduurile de pe noi, mai devreme sau mai târziu ne vom simți inconfortabil.

Exact așa stau lucrurile; modul în care ne simțim este modul în care atragem. Și, de cele mai multe ori, aceste sentimente provin din gândurile noastre, declanșând reacții electromagnetice instantanee, în lanț, care în cele din urmă duc la situația în care se întâmplă, se creează, se amână sau sunt distruse anumite lucruri (așa cum s-a întâmplat și cu acele comisioane).

Așadar, să repetăm: sentimentele pe care le avem izvorăsc din interiorul nostru, în unde electromagnetice. Frecvența cu care ies la suprafață va atrage automat o frecvență identică, făcând astfel să se întâmple lucruri bune sau, dimpotrivă, rele, prin împerecherea vibrațiilor.

Vibrațiile înalte și fericite atrag circumstanțe fericite, de vibrații ridicate. Vibrațiile joase și neplăcute atrag circumstanțe vibraționale nefericite. În ambele cazuri, ceea ce primim înapoi ne face să ne simțim la fel de bine sau de rău precum ceea ce am transmis (sentimente), fiindcă se potrivește exact din punct de vedere al vibrațiilor cu ceea ce am transmis în exterior.

Este același principiu ca în cazul unui diapazon. Să lovești un diapazon într-o încăpere plină cu diferite tipuri de diapazoane,

calibrate la diverse ritmuri și să sune înapoi doar cel calibrat la *aceeași frecvență* precum cel pe care tocmai l-ai lovit, chiar dacă sunt la mare distanță unul de celălalt. Forțele asemănătoare se atrag; este o regulă clasică a fizicii.

Dar, spre deosebire de un diapazon care nu își schimbă niciodată frecvența tonalității, noi, oamenii, cu emoțiile noastre mereu în schimbare, ne modificăm tot timpul frecvențele și intensitățile magnetice, asemenea unui automat care aruncă mingi de tenis. Acum putem să ne înălțăm asemenea unui zmeu și să fim la fel de puternici ca soarele, pentru ca în clipa următoare să ne topim din punct de vedere energetic, asemenea unei cutii de carton așezată sub canapea. Ceea ce se întâmplă în jurul nostru izvorăște din toate timpurile – și intensitățile – de *sentimente* pe care le avem: de la fericire și până la lehamite.

Așa că în loc să fim asemenea unui singur diapazon constant, bine intenționat, semănăm mai degrabă cu o mulțime de diapazoane adunate laolaltă, fiecare dintre ele având un ritm sau o frecvență diferite și care se folosesc peste tot de emoțiile noastre schimbătoare. Dat fiind că într-o clipă suntem pe cele mai înalte culmi și în următorul moment ajungem într-un abis, o frecvență fiind anulată de cealaltă – și nimic nu ne schimbă viața mai mult decât asta, cel puțin nu atât de rapid.

Doar că noi nu suntem diapazoane. Prin ceea ce ajunge înapoi la noi ca urmare a energiei emoționale risipite în fiecare clipă, viața noastră ajunge să fie foarte dezordonată, plină de evenimente sau de circumstanțe neplanificate.

Nu mai este nevoie să spun că ceea ce creăm prin tot acest flux nediscriminant de energie este în cel mai bun caz un iad și, în cea mai bună variantă, o viață la mâna a doua, pe măsură ce continuăm să atragem ca un magnet, în viața noastră de zi cu zi, fiecare experiență, persoană, joc, întâmplare, întâlnire, incident, eveniment, hazard, ocazie sau episod *în funcție de ceea ce, întâmplător, ne face să vibrăm*. Adică de sentimente.